

עמ"י 74077/12 - יואב איתן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בירושלים

עמ"י 20-12-74077 איתן נ' ישראל

בפני כבוד השופט חיה זנדברג
עורר יואב איתן
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

ערר על החלטתו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט ביאלון אלעוזר) מיום 27.12.2020 ב文书' 58172-12-20

הבקשה לשחרור בערובה

1. ביום 27.12.2020 הגישה המשטרה לבית המשפט קמא בקשה להוצאה צו שחרור בערובה בגין עורר. בקשה נטען כי "הנ"ל חשוד כי השתתף בתפרעות אסורה בבלפור בכך שהחזיק לוח עץ בידו והתקoon לזרוק אותו אל תוך המדרה שבערה במרכז נתיב תחבורה פתוח לנסיעה. כמו כן, חשוד כי סירב למסור את לוח העץ לשוטרים ו החל לתקוף אותם". בבקשת צוין כי העורר נחשד בעבירות של סיכון אדם בגין תחבורה, תקיפת שוטר כדי להכשילו, תקיפת שוטר במילוי תפקידו, השתתפות בתפרעות והתנהלות העוללה להפר את שלום הציבור. המשטרה ביקשה כי העורר יורחק כדי 1.5 ק"מ ממתמח הפגנות ברחוב בלפור בירושלים במשך 60 ימים, ובנוסף יתאפשר לחקירה או משפט לפי דרישת ופקיד הפקדה כספית.

ההחלטה מיום 27.12.2020

2. לאחר דיון שהתקיים במעמד הצדדים, נעתר בית המשפט קמא לבקשת המשטרה באופן חלקית והורה כי המשיב ישוחרר בתנאי שיורחק למרחק שלא יפח מתמחם הפגנות ברחוב בלפור וזאת עד ליום 26.01.2021 בשעה 12:00, וכן בתנאי של התיאצבות לחקירה ומשפט ככל שידרש, תוך חתימה על ערבות עצמית וערבותותצד ג'. בית המשפט קמא קבע בהקשר זה כי קיימים חשד סביר בגין התיאצבות לעורר וקיימת אף עילת מעצר של מסוכנות. כמו כן, קבע בית המשפט קמא כי "הפגיעה של עצמה לגיטימית ותכליתה להגשים את עיקרונות חופש הביטוי. יחד עם זאת, הצעת אש באמצעות כביש היא מסוכנת ומסכנתה אחרים". לפיכך, כאמור, נעתר בית המשפט קמא לבקשת באופן חלקית.

3. על החלטה זו הוגש העrrר הנוכחי.

הערר

4. בערר טענה ב"כ העורר כי החלטתו של בית-המשפט קמא להורות על הרחקתו של העורר מתמחם הפגנות לתקופה של חדש אינה מידתית. לדבריה, בית-המשפט העליון התיר את קיומן של הפגנות בשל חשיבות ההגנה על חופש הביטוי ועל הזכות להפגין (בג"ז 5078/20). ב"כ העורר הדגישה כי לעמודתה תנאי הרחקה שהוטל על העורר אינם מידתי ואינם הולם את החשודות המיותחים למשב. עוד הפנמה ב"כ העורר להחלטה של בית-משפט זה (כב' השופט אלכסנדר רון בעמ"י 18304-12-20), במסגרתה בוטל צו הרחקה שהוצאה במסגרת הפגיעה דומה.

5. מנגד, נציג המדינה ביקש לדחות את העrrר. לטענתו, אין חולק על חשיבותה של הזכות להפגין אולם לדבריו

"חופש התהלהcin ain pirosho chofesh hahtperutot" (עמ' 3 לפוטוקול). לגשתו, מעשו של העורר חרגו ממיוש של חירות הפגנה, שכן העורר נטל חלק בחסימת הכביש על דרך של הוספה עצים למדורה במרכז הכביש, תוך תקיפת השוטר שבא ליטול ממו את העצים. לטענת נציג המדינה, בכך סיכון העורר את הנוסעים בכביש, את הולכי הרגל ואוטו עצמו. עוד הפנה נציג המדינה להחלטה אחרת של בית-משפט זה (כב' השופט אלכסנדר רון בעמ"י 20-12-12224-2012), שבה אושרו חלק מתנאי הרכחה בהפגנה דומה, אך שדבריו הכל תלוי נסיבותו של המקרה המסויים שמובא בפני בית המשפט.

דין והכרעה

6. במקורה הנוכחי מתקיים חשד סביר לכך שהעורר נטל חלק בהבערת מדורה במרכז הכביש, תוך שהוא מוסיף למדורה עצים (כעולה מסרטון שהוצג במהלך הדיון וכן מהראיות הנוספות שבתיק החקירה). בנוסף, קיימ במקורה הנוכחי חשד סביר ברף מסוים כי שאלות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו (ראו עמ' 2 לדוח שסומן "4"). כמו כן, קיימת במקורה הנוכחי עילה שבדין להטלת תנאי שחרור בערובה שכן הוספה עצים למדורה הבוערת במרכז הכביש מסכנת את שלום הציבור ואת ביטחונו. השאלה המרכזית הנשאלת היא אפוא שאלת מידתיותה של ההגבהה שהוטלה על העורר, והאם אין בהגבלה מעין זו כדי לפגוע במידה העולה על הנדרש בחופש הפגנה של העורר.

7. בית-המשפט העליון עמד רבות על חשיבותה של זכות הפגנה, שהיא חלק מאושיותה של מדינה דמוקרטית. דברי כב' השופט פוגמן בבג"ץ 5078/20 **פדייה נ' משטרת ישראל** (2020):

"**מעמדה הרם של הזכות להפגין** הוא בבחינת מושכלות יסוד בשיטתנו המשפטית" (שם, בפסקה 19 לפסק-הדין).

8. עם זאת, הזכות להפגין אינה זכות מוחלטת, ובמקורה הנוכחי ניצב מולה האינטרס שבשמירה על הסדר הציבורי. דברי כב' השופט (כתוארו אז) ברק בבג"ץ 148/79 **סער נ' שר הפנים והמשטרה**, פ"ד לד(2) 169 (1979)

"**בלא סדר אין חירות.** חופש האסיפה ain pirosho htperukot mcl sdr zivori, וחופש התהלהcin ain pirosho chofesh hahtperutot" (שם, בפסקה 2 לפסק-הדין). וראו גם דברי כב' השופט פוגמן בפסקה 19 לפסק-הדין בבג"ץ 5078/20; דברי כב' השופט וילר בפסקאות 2-3 לפסק-הדין הנ"ל; דברי כב' השופט שטיין בפסקאות 2-3 לפסק-הדין הנ"ל).

9. במקורה הנוכחי מול הזכות להפגין ניצב האינטרס בשמירה על הסדר הציבורי. על כן, על בית המשפט לאזן ביניהם. במסגרת איזון זה וכנגזרת ממעמדה הרם של הזכות להפגין מצווה בית המשפט לזהירות בשעה שהוא קובע תנאי שחרור שיש בהם כדי לפגוע בזכות הפגין. והשו לדברי כב' השופט פוגמן בבג"ץ 5078/20 הנ"ל, לאמור:

"**ונוכח חשיבותה של הזכות להפגין, וחובת המשטרה לאפשר את מימושה... החילה פסיקתנו אמת מידה מחמירה לבחינות האיזון בין האינטרסים והזכויות הניצבים מולה.** כך, המשטרה רשאית להגביל את הזכות להפגין רק מקום שבו מתקיימת ודאות קרובה לפגיעה קשה בסדר הציבורי או בשלום הציבור, ובמידה המוצומצת ביותר הנדרשת על מנת למנוע פגעה כאמור" (שם, בפסקה 20 לפסק-הדין).

10. בהתאם למבוני הפסיקה, יצר בית המשפט קמא בהחלטתו איזון זהיר בין האינטרסים המתנגדים, ודחה את בקשה המשטרה להרחקת העורר לתקופה של 60 יום. חלף זאת הוראה בית המשפט קמא על הרחקה לתקופה קצרה ומידית יותר, העומדת על 30 יום. בМОון זה, לא קמה עילה להתרебותה של ערצתה העורור בהחלטתו של בית המשפט קמא.

11. עם זאת, נוכח חשיבותה הרבה של הזכות להפגין, כמו גם נוכח חלוף הזמן מאז החלטתו של בית-המשפט קמא, וכן התרשימי שלחלוף הזמן הייתה ממשעתו, סברתי - מטעמים של מידתיות - כי מן הראוי לזכיר את תקופת הרכחה שנקבע על ידי בית המשפט קמא בהחלטתו.

12. לפיכך, העורר מתקיים בזאת באופן חלקי במובן זה שתקופת הרכחה שנקבעה בהחלטתו של בית המשפט קמא תקצר ותימשך עד יום 18.1.2021 בשעה 12:00. שאר התנאים שנקבעו בהחלטתו של בית

המשפט קמא ישארו ללא שינוי.

ניתנה היום, כ"ז טבת תשפ"א, 10 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים (בהת恭מתם).